

Arrest

nr. 196 256 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. GOOSSENS
Ezelstraat 25
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. GOOSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verbleef sedert 6 november 2016 in de gevangenis van Antwerpen, aanvankelijk in het kader van de voorlopige hechtenis en naderhand in het kader van de strafuitvoering. Hij kwam op 20 juni 2017 in aanmerking voor voorlopige vrijlating en werd met het oog op verwijdering overgedragen aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 juni 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer gekend in de gevangenis als :

naam : E.(...) M.(...)

voornaam: I.(...)

geboortedatum : (...)

nationaliteit: Marokko

ALIAS: I.(...), E.(...) M.(...) geboren op (...), onderdaan van Marokko.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming valse sleutels, feit waarvoor hij op 03/01/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 09/05/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitgezonderd 6 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalenden karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene werd onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar door hem betekend op 03/01/2017.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene is gekend onder een andere alias

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming valse sleutels, feit waarvoor hij op 03/01/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 09/05/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitgezonderd 6 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalenden karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 03/01/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03/01/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 13/12/2016 dat hij een langdurige relatie heeft met een vrouw die woonachtig is in België. Hij heeft ook verklaard familieleden in België te hebben. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming valse sleutels, feit waarvoor hij op 03/01/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 09/05/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitgezonderd 6 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalenden karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene is gekend onder een andere alias

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 03/01/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03/01/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene is gekend onder een andere alias

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 03/01/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03/01/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Spanje."

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 juni 2017 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan tevens *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer gekend in de gevangenis als :

naam : E.(...) M.(...)

voornaam : I.(...)

geboortedatum : (...)

nationaliteit: Marokko

ALIAS: I.(...) E.(...) M.(...) geboren op (...), onderdaan van Marokko.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming valse sleutels, feit waarvoor hij op 03/01/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 09/05/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitgezonderd 6 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalenden karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is gekend onder een andere alias. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 03/01/2017.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03/01/2017. Deze beslissing zal vernietigd worden van zodra hij zijn nieuw inreisverbod heeft betekend van 8 jaar opgemaakt op datum van 23/06/2017.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 13/12/2016 dat hij een langdurige relatie heeft met een vrouw die woonachtig is in België. Hij heeft ook verklaard familieleden in België te hebben. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht zou zijn tegen de vrijheidsberoving.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoeker in zijn middelen onder andere de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

2.5. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, waardoor de exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"(1) Algemeen

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur, moet elke administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd zijn. Dit betreft enerzijds een formele en anderzijds een inhoudelijke motivatie.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet de overheid op de hoogte zijn van de feiten. Indien nodig, moet de overheid het nodige onderzoek doen of advies inwinnen betreffende de correcte feiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van het wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (Raad van State nr. 28.348 van 5 juni 2009).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid haar beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 80.585 van 2 mei 2012).

(2) Nopens vrees voor schending van openbare orde

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, alinea 1, 3° van de wet van 15 december 1980, wegens het feit dat zij – door haar gedrag – wordt geacht te openbare orde te schaden (stuk 1).

Met het beoordelen van het al dan niet voorhanden zijn van een schending van de openbare orde, oordeelde het Hof van Justitie in een principiële arrest reeds het volgende:

“Daaruit volgt dat de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, maar dat die eisen in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelander bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren, restrictief moeten worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie (...).” (Hof van Justitie 11 juni 2015, C-554/13)

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in de zin van artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voor bij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn (...).” (eigen onderlijning - Hof van Justitie 11 juni 2015, C-554/13)

“In die omstandigheden veronderstelt het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ (...) hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (...).” (Hof van Justitie 11 juni 2015, C-554/13)

Verzoeker is inderdaad veroordeeld geweest voor deze feiten, maar beseft thans zeer goed dat hij hier in de fout is gegaan. Verzoeker heeft ook effectief 6 maanden en 10 dagen in de gevangenis gezeten voor deze feiten. Verzoeker heeft de gevangenis ervaren als een nare plek en wil hier nooit meer naar terug. Hij is dan ook vastberaden om zijn leven terug op het goede pad te brengen. Verzoeker is dan ook oprecht aangedaan van het feit dat zijn eerdere fouten hem nogmaals worden aangewreven en verzekert dat hij geen gevaar meer zal zijn voor de openbare orde van een Schengenstaat. Dit omwille van het feit dat hij zijn les thans geleerd heeft.

Uit bovenstaande blijkt bovendien ook zeer duidelijk dat niet is aangetoond dat Verzoeker thans een gevaar vormt voor de openbare orde. Indien Verzoeker voorafgaand aan deze beslissing verhoord was geweest, had hij dit ook zeer duidelijk uit de doeken kunnen doen.

Verweerder heeft dan ook nagelaten om afdoende te motiveren waarom Verzoeker actueel een gevaar voor de openbare orde zou zijn. De beslissing werd onvoldoende zorgvuldig voorbereid, mede gelet op het feit dat veel feiten een pure copy/paste zijn, waardoor er bezwaarlijk sprake kan zijn van een terechte vrees voor schending van de openbare orde.

(3) Nopens het eerdere inreisverbod dat aan Verzoeker betekend werd op 3 januari 2017

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, alinea 1, 12° van de wet van 15 december 1980, wegens het feit dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is (stuk 1).

Verweerder weerhoudt hieromtrent dat “het weinig waarschijnlijk is dat Verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing”, “evenals dat een “vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is, aangezien de vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd”.

Vooreerst merkt Verzoeker op dat hij een periode in de gevangenis te Antwerpen heeft gezeten, waardoor het praktisch gezien onmogelijk was om uitvoering te geven aan beide beslissingen.

Daarnaast zit verweerder ver van de waarheid wanneer hij stelt dat Verzoeker geen gevolg wou geven aan de eerdere beslissingen. Verzoeker wou immers niets liever dan terug te keren naar Tarragona te Spanje, alwaar hij zijn familieleven opnieuw wou opnemen. De enige reden waarom Verzoeker nog geen uitvoering had gegeven aan de beslissingen was het feit dat hij ervan uitging dat hij de spullen die in

beslag genomen werden bij de strafprocedure nog terug zou krijgen. Indien Verzoeker daadwerkelijk gehoord was geweest alvorens de beslissing te nemen, had hij dit ook duidelijk uit de doeken gedaan. Uit bovenstaande blijkt dan ook duidelijk dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht ernstig heeft geschonden bij het nemen van de beslissing. Verweerder had immers de redenen voor de niet-uitvoering van de eerdere beslissingen na moeten gaan, eerder dan ervan uit te gaan dat "iets weinig waarschijnlijk is" of zelfs dat "vrijwillige uitvoering uitgesloten kan worden".

(4) Conclusie

Uit het voorgaande blijkt dan ook verweerder artikel 62 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten middels bijlage 13 septies."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"(1) Algemeen

Het bevel om het grondgebied te verlaten is in strijd met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsmede met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dit recht op behoorlijk bestuur wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als algemeen rechtsbeginsel, zodat het ook tegen lidstaten kan worden ingeroepen.

(2) Toepassing

Verzoeker spreekt enkel Arabisch, Berbers of Spaans. Hij werd in kennis gesteld van de beslissing dd. 23 juni 2017, doch dit in het Nederlands: een taal die hij noch begrijpt noch zelf spreekt.

Verzoeker is niet gehoord geweest vooraleer de voor hem nadelige beslissing genomen werd.

Verzoeker heeft zo nooit de kans gekregen zijn situatie nader uit te leggen of de gronden waarop de beslissing genomen werd, te betwisten.

Verzoeker betwist de strafbare feiten die hij gepleegd heeft niet, maar is wel zeer duidelijk van mening dat de gronden waarop de beslissing genomen werden volkomen foutief zijn. Hierboven heeft Verzoeker reeds aangehaald dat het weldegelijk zijn bedoeling was en nog steeds is, om terug te keren naar Spanje alwaar hij zijn familieleven wenst te hernemen. Daarnaast was Verzoeker aan het wachten tot hij zijn spullen terug kreeg, die in beslag genomen werden ten gevolge van het strafonderzoek. Tot slot heeft Verzoeker 6 maanden en 10 dagen in de gevangenis te Antwerpen verbleven.

Aldus zijn er voldoende elementen voorhanden die tot een mogelijks andere beslissing hadden kunnen leiden. (HvJ 10 september 2003, C-383/13). Verzoeker werd echter die kans ontnomen.

De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn dan ook geschonden."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij formuleert zijn grief als volgt:

"(1) Algemeen

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

(2) Toepassing

Doordat Verzoeker het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en teruggeleid zal worden naar zijn geboorteland, Marokko, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Verzoeker heeft in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 13/12/2016 aangegeven dat hij een langdurige relatie heeft met een vrouw die woonachtig is in België. Het was dan ook de bedoeling van Verzoeker om terug te keren naar Spanje om aldaar zijn verblijf binnen de Schengenlanden te regulariseren (Verzoeker is hiertoe verplicht op basis van de Dublinverordening) en zo ook zijn familieleven terug te kunnen hernemen. Een terugleiding naar Marokko zou dit volledig ontwrichten, zeker gelet op het gegeven dat Verzoeker geen familie of vrienden meer heeft in Marokko en aldus zeker een lange tijd dakloos zal moeten leven.

Verzoeker wenst daarbij te wijzen op het feit dat hij afkomstig is uit de Rif-regio, alwaar thans hevige conflicten zijn gerezen ten gevolge van het Marokkaanse beleid waarbij deze regio zwaar achtergesteld wordt. Gelet op de stress die dit met zich meebrengt voor Verzoeker, evenals de gevolgen die deze stress hebben voor de gezondheid van Verzoeker, is het idee om zijn familieleven te kunnen hernemen thans het enige lichtpunt in de duisternis voor hem. Hij beseft immers maar al te goed dat hij in de fout is gegaan door diefstal te plegen en hij had gedacht dat hij door het uitzitten van zijn gevangenisstraf boete gedaan zou hebben, evenals opnieuw zou kunnen beginnen. Het idee dat zijn gezinsleven ten gevolge van deze fouten hem ook nog afgenomen zou worden, valt hem dan ook zeer zwaar.”

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, als volgt gemotiveerd:

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan, in casu verweerder, op evidente wijze een onjuist gebruik van beleidsvrijheid heeft gemaakt of wanneer het bestuur met andere woorden kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verzoeker erkent nogmaals dat hij in de fout is gegaan, maar hij beseft dit inmiddels wel zeer goed. De effectieve gevangenisstraf van 6 maanden en 10 dagen waren dan ook een zeer goede les voor Verzoeker. Het staat dan ook vast dat Verzoeker thans geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, integendeel. Bovendien was Verzoeker weldegelijk van plan om gevolg te geven aan zijn eerder bevel tot verlaten van het grondgebied, maar was dit praktisch gezien zeer moeilijk gelet op zijn gevangenisstraf. Daarnaast ging verzoeker er ook van uit dat hij zijn spullen nog terug zou krijgen.

Indien Verzoeker voor het nemen van al de beslissingen gehoord was geweest door verweerder, was verweerder ook op de hoogte geweest van het feit dat er ernstig schuldinzicht is ontstaan bij Verzoeker, evenals van het feit dat de feiten waarop zij haar beslissingen staft volledig fout zijn. Verzoeker wenst dan ook vrijwillig naar Spanje terug te kunnen keren om daar zijn verblijf te kunnen regulariseren en zijn gezinsleven terug te kunnen opnemen. Verzoeker wenst met andere woorden terug op het goede pad te geraken.

Een terugleiding naar het meest onrustige gebied in Marokko, is dan ook véél te verregaand. Zeker gelet op het feit dat er thans geen enkele aanwijzing meer is dat Verzoeker nog een gevaar zou zijn voor de openbare orde.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en meer specifiek artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.”

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris betwist of weerlegt dat hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum, noch dat hij het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod van 3 januari 2017. Deze vaststellingen volstaan in beginsel om aan verzoeker op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. De gemachtigde van de staatssecretaris vermeldt eveneens in het bevel dat verzoeker zich heeft schuldig gemaakt aan zware diefstal, waarvoor hij tot tweemaal toe werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank. *“Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende (sic) karakter”,* zo stelt de gemachtigde van de staatssecretaris, *“kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.*

3.8. In zijn eerste middel gaat verzoeker enkel in op één van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name de overweging dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker betoogt dat hij vastberaden is op het goede pad te blijven en zijn les thans geleerd heeft, waardoor hij actueel geen gevaar meer zou betekenen voor de openbare orde.

3.9. Met zijn loutere affirmaties slaagt verzoeker er niet aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de recente veroordelingen van verzoeker voor gelijkaardige tenlasteleggingen, die dateren van 3 januari en 9 mei 2017 en waarbij uitdrukkelijk wordt gewezen op de ernst van de feiten en hun herhaald karakter, te concluderen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, zoals bedoeld in de door verzoeker geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Het berouw dat verzoeker in zijn vierde middel tentoonspreidt, doet hieraan geen afbreuk en zijn stelling dat hij vastberaden is op het rechte pad te blijven, doet hieraan geen afbreuk.

3.10. De Raad wijst erop dat verzoeker sedert begin november 2016 in de gevangenis verblijft tot hij in aanmerking kwam voor de voorlopige invrijheidsstelling. Sedertdien werd verzoeker overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk de periode dat hij zijn straf uitzat aangrijpen om aannemelijk te maken dat hij in de toekomst geen gevaar meer zal betekenen voor de openbare orde. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker, ter gelegenheid van zijn gehoor op 13 december 2016, niet uit de doeken had kunnen doen dat hij voortaan op het rechte pad wenste te blijven aangezien hij toen reeds verdacht werd van de (zware) diefstallen. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij poneert dat in de beslissing “*veel feiten een pure copy/paste zijn*” aangezien de beslissing overduidelijk werd geïndividualiseerd.

3.11. Verzoeker richt zich in zijn eerste middel blijkbaar ook tegen de overwegingen die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe hebben gebracht om op grond van artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet af te wijken van de in artikel 74/14, §1, van de vreemdelingenwet voorziene termijn voor vrijwillig vertrek.

Artikel 74/14, §3, 4°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)”

Verzoeker ontkent niet dat hij nooit gevolg heeft gegeven aan het bevel waarvan hij op 3 januari 2017 in kennis werd gesteld. Volgens verzoeker kon hij geen gevolg geven aan het bevel en het verblijfsverbod omwille van zijn detentie en wilde hij naar Spanje terugkeren maar wilde hij wachten op zijn inbeslaggenomen spullen, maar deze beweringen van verzoeker vinden geen steun in het administratief dossier.

3.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

3.13. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “*voordat dit besluit wordt genomen*”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

3.14. Beide bestreden beslissingen, zowel de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) als de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) vallen onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissingen geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

3.15. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 9 januari 2017 een rapport werd opgemaakt door de Dienst identificatie Gevangenen (DID) van de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit kader werd verzoeker op 13 december 2016 gehoord. Verzoeker verleende evenwel “*amper medewerking*”. Toch verklaarde hij het volgende: “(...) *Verder meldt hij dat hij voor de eerste keer naar België is gekomen in 2010. Betrokkene is naar België gekomen om te werken. Hij had zijn Spaanse documenten bij zich. Hij heeft geen ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. In België heeft betrokkene een (duurzame) relatie met een zekere Kim. Hij wil haar familienaam en adres niet prijsgeven. Betrokkene heeft eveneens familie in België. Hij wil geen namen en adressen geven. Betrokkene heeft geen (minderjarige) kinderen in België. Betrokkene wil niet terugkeren naar zijn herkomstland Marokko. Betrokkene wil wel terugkeren naar Spanje waar hij beweert reeds lange tijd te verblijven. In Spanje heeft hij een relatie met E.(...) S.(...) G.(...) (+/- 27 jaar). Zij woont in Tarragona. (...)*”.

3.16. De Raad stelt vast dat verzoeker wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken, maar dat nergens een indicatie kan worden gevonden dat verzoeker vanuit de gevangenis effectief zijn terugkeer naar Spanje (of elders) zou hebben trachten te organiseren of dat hij zou wachten op de teruggave van inbeslaggenomen bezittingen. Daarbij komt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Spanje over een geldige verblijfstitel zou beschikken die hem zou toelaten op legale wijze terug te keren, zodat er zeker geen elementen voorhanden zijn die een ander licht werpen op de bestreden beslissing(en).

3.17. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

3.18. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

3.19. In zijn derde middel verwijst verzoeker naar het interview in het kader van het opstellen van het hierboven reeds vermelde rapport van de DID. Verzoeker heeft inderdaad melding gemaakt van het feit dat hij in België een relatie zou hebben met een zekere “*Kim*” en dat hij eveneens in Spanje een relatie zou hebben met mevrouw “*E.(...) S.(...) G.(...)*” die in Tarragona woonachtig zou zijn. Verzoeker heeft

echter nagelaten om nadere informatie te verstrekken over zijn relatie met zijn partner of zijn familieleden in België. Bovendien blijkt uit het rapport van de DID ook dat verzoeker in de gevangenis geen enkel bezoek ontvangt en niet naar het buitenland belt. Er zijn dus geen gegevens voorhanden om te kunnen besluiten dat er in hoofde van verzoeker, die niet op legale wijze op Belgisch grondgebied vertoeft, sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.20. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij op grond van de Dublin-III-Verordening naar Spanje zou moeten terugkeren aangezien uit het administratief dossier blijkt dat de verplichtingen van de Spaanse asielinstanties op grond van artikel 19.3 van de Dublin-III-Verordening zijn komen te vervallen. Er ligt overigens geen begin van bewijs voor van een familieleven in Spanje dat verzoeker desgevallend zou kunnen hernemen. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze een terugleiding naar zijn land van herkomst een ontwrichting zou betekenen van zijn gezins- of familieleven. Het lijkt evenmin aannemelijk dat hij door toedoen van de familiebanden in het Schengengebied ten prooi zou vallen aan een psychologische belasting bij een terugkeer naar de achtergestelde Rif-regio in Marokko. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Bijgevolg kan verzoeker niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn middelen betoogt dat de genomen maatregelen te verregaand of disproportioneel zouden zijn.

3.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3.22. In een "eerste" middel, specifiek gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht en het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker ontwikkelt zijn middel als volgt:

"(1) Algemeen

Het opleggen van een inreisverbod, alsook de bepaling van de duur, maken beide een discretionaire bevoegdheid uit van verweerder. Artikel 74/11 voorziet enkel in een mogelijkheid en geen plicht voor verweerder om een inreisverbod op te leggen. Verweerder kan binnen zijn discretionaire bevoegdheid variëren tussen een inreisverbod van 1 dag of maximum 3 jaar, afhankelijk van de specifieke omstandigheden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De discretionaire beoordeling, die verweerder toekomt, heeft een belangrijke impact op de motiveringsplicht. Hoe groter de beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt ingevuld (Raad van State nr. 43.560 van 30 juni 1993 en I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149).

Uiteraard gelden ook hier de andere beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

(2) Toepassing in concreto

Verweerder heeft een inreisverbod van maar liefst acht jaar (!) opgelegd met de hierboven reeds vermelde motivatie (stuk 2). Dit betreft de zwaarst mogelijk sanctie ten opzichte van een vreemdeling. Volgens verweerder is dergelijk verbod gerechtvaardigd, aangezien verzoeker illegaal op Belgisch grondgebied vertoeft en tevens – door zijn gedrag – geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op de onder punt A besproken middelen, strookt de motivering van verweerder uiteraard niet met bovengenoemde beginselen.

Gelet op het gegeven dat verweerder Verzoeker de zwaarst mogelijke sanctie qua inreisverbod in Schengenlanden heeft opgelegd, spreekt het voor zich dat deze grondig gemotiveerd diende te worden, evenals dat de sanctie niet lichtzinnig opgelegd mocht worden. Teneinde een gegronde beslissing te kunnen nemen omtrent deze zware sanctie, had verweerder dan ook een grondig onderzoek moeten voeren naar de motieven die zij thans aanhaalt ter verantwoording van haar beslissing. Het spreekt voor

zich dat de zwaarst mogelijke sanctie ook moet voorzien in de meest uitgebreide motivering, evenals dat er aangetoond moet zijn dat deze zorgvuldig en proportioneel werd opgelegd.

Uit de beslissingen van verweerder blijkt echter zeer duidelijk dat dit niet het geval is. Men gelooft klaarblijkelijk niet in het gegeven dat een persoon tot inkeer kan komen in de gevangenis, waardoor men ervan uit lijkt te gaan dat Verzoeker thans zeer groot gevaar zou zijn voor de openbare orde. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, is dit niet het geval: Verzoeker kent een zeer groot schuldbesef en wenst zijn leven thans te beteren. Dit door vrijwillig naar Spanje terug te keren om aldaar zijn asielaanvraag in orde te brengen om zo zijn situatie te regulariseren en zijn gezinsleven met zijn partner terug te kunnen hernemen.

Een terugleiding naar het meest onrustige en achtergestelde gebied in Marokko en een inreisverbod van maar liefst acht jaar, is dan ook buitenproportioneel gelet op de afwezigheid van een voorafgaand verhoor van Verzoeker na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Het voelt voor Verzoeker aan alsof hij nogmaals gestraft wordt voor fouten waar hij reeds boete voor heeft gedaan.

Het is duidelijk dat verweerder een veel uitgebreidere motivatie, evenals zorgvuldigheid had moeten voorzien bij het opleggen van de maximumstraf voorzien in artikel 74/11, §1, 4de alinea van de Vreemdelingenwet.”

3.23. Verzoeker poneert in zijn middel in wezen dat een inreisverbod met een duur van 8 jaar *in casu* disproportioneel is.

3.24. De beslissing tot het opleggen van het inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en meer in het bijzonder van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker kan niet geheel worden gevolgd waar hij stelt dat het opleggen van een inreisverbod een louter discretionaire beslissing zou uitmaken aangezien artikel 74/11, §1, tweede lid voorschrijft dat een beslissing tot verwijdering in bepaalde gevallen (automatisch) gepaard gaat met een inreisverbod (van een maximale duur van 3 jaar).

3.25. Verzoeker richt zich in zijn middel tegen de duur van het inreisverbod, die acht jaar bedraagt. De Raad merkt op dat artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod van méér dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt dat verzoeker “*niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum*” en dat hij meermaals werd veroordeeld voor (zware) diefstal). De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat “*(b)etrokkene (...) niet (heeft) getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.*” Deze overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaan om het inreisverbod en zijn duur deugdelijk te motiveren. Volgens verzoeker diende voor dit zware inreisverbod een zorgvuldiger onderzoek te gebeuren en diende uitgebreider te worden gemotiveerd. Verzoeker verwijst in dit verband wederom naar zijn beweerde schuldbesef en zijn wens om in Spanje zijn gezinsleven met zijn partner te hernemen, maar hierboven werd reeds uiteengezet dat deze loutere wens van betrokkene niet volstaat om het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven in Spanje aannemelijk te maken, noch om zich op wettige wijze naar Spanje te kunnen begeven. Verzoeker werd wel degelijk gehoord, zodat hij eventuele informatie had kunnen aanreiken. Het feit dat hij thans tot inkeer zou zijn

gekomen en het feit dat hij moet terugkeren naar een achtergesteld gebied in Marokko, zijn niet van aard om de duur van het bestreden inreisverbod als disproportioneel te bestempelen.

3.26. Vermits verzoeker in de overige middelen, die gericht zijn tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), verwijst naar zijn middelen tegen de verwijderingsmaatregel, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking van deze middelen.

3.27. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, of van het evenredigheidsbeginsel, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

De middelen, gericht tegen het inreisverbod, zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN